

„**O** svoju izbu sa nebudem s nikým deliť!“ Izabela sa zamračila na mamu a nechty si zaryla hlbšie do dlane. Gara, fenka jazvečíka, si ju začudovane premerala. Nepáčilo sa jej, keď sa Izabela hnevala. Sklopila uši aj chvost a dumala, či si nemá ísť radšej lahnúť do svojho košíka.

Izabela namáhavo prehltna, aby sa nerozplakala a pokúsila sa rozprávať pokojnejšie: „Gara, všetko je v poriadku. Pssst. Nechcela som ťa vylakať.“

Gara sa k nej ihneď rozbehla, aby jej od radosti pooblizovala ruky.

„Izabelka, nerozumiem, prečo je to taký problém!“ Mama sa na ňu nechápavo dívala. „Katku máš predsa rada!“

„Veď spolu vychádzate,“ doložil ocko a prikývol.

„Áno, bol to len deň na svadbe tety Mirky! Toto je niečo úplne iné, ako s ňou bývať v jednej izbe dva týždne!“ potriasla Izabela hlavou. Ako im len mohlo napadnúť, že z toho bude mať radosť? Je pravda, že so sesternicou Katkou si vychádzali, keď boli spolu ako družičky, bolo to fajn mať nablízku niekoho v rovnakom veku, keď dospelí vedú tie svoje nudné reči.

Sesternice bývali od seba však dosť ďaleko a predtým sa stretli len párkrát, Izabela si ju ani dobre nepamätala. Ako keby stretla niekoho úplne cudzieho. Potom dokonca prespala u Katky v hotelovej izbe. Ale teraz je to... niečo úplne iné. Katkina mama, teta Lucia, bude chodiť na seminár, a tak sa Katka ubytuje zatiaľ u nich.

„Veci bude mať po celej izbe,“ zamrmlala. Vedela, že to neznelo celkom presvedčivo, ale lepšie to pomenovať nevedela. Jej izba je skrátka jej izba – a ešte Garina, samozrejme.

Izabela mala svoje šteniatko len dva mesiace, ale už si nevedela predstaviť, aké by to bolo byť bez psa. Gara mala menší, prútený košík v kuchyni, kam chodila oddychovať cez deň. (Mama tvrdila, že väčšinu dňa aj tak prespí, ale Izabela si myslela, že to bolo skôr únavou, keďže mala krátke nožičky. Raz prešla trikrát viac krokov ako ostatní, trmácala sa z boka na bok, aby im stačila.) Ale inak väčšinou spávala na deke, rozprestretej na konci postele dievčatka. Izabela sa naučila, že sa

Všetci zaspali

v noci nemá príliš prehadzovať. Raz sa totiž zobudila na vydesené šteknutie, keď Gara spadla z postele.

„A navyše, neviem, či má Katka rada domáce zvieratá,“ podotkla. „Možno s nami nebude chcieť spať v mojej izbe.“

Mama s ockom si vymenili pohľady a Izabela sa na nich podozrievavo zahľadela. „Čo? Čo sa deje?“

„Práve sme sa ti chystali navrhnúť, že pokiaľ tu bude Katka, Gara by mala radšej spať v kuchyni.“

„Ona nemá rada psov?“ spýtalo sa dievča so znechutením.

„No,“ potriasol ocko hlavou. „Má veľmi rada všetky zvieratá. Problém je v tom, že si chce so sebou priniesť Samyho.“

Izabela sa opäť zamračila. Samy? Katka má psa? Alebo je Samy mačka? „Prinesie si Katka mačku?“ vyzvedala. To sa Gare určite nebude páčiť. Vlastne nie, naopak, bude sa jej to veľmi páčiť. Budú to dva týždne naháňáčiek a bitiek...

„Nuž, nie...“ mama jemne pokynula hlavou ockovi a akosi čudne sa zatvárila.

„Samy je potkan,“ dodal na vysvetlenie ocko. „Katka ho dostala približne vtedy, keď si dostala Garu. Je takmer nemožné zohnať niekoho, kto ti postráži krysu. Takže kým bude Katka u nás, ubytujeme aj Samyho.“

Mama potriasla hlavou. „Teta Lucia navrhla, že by mohol byť zatiaľ v kuchyni!“

Izabela sa zachichúňala, aj keď bola nahnevaná.

Všetci zaspali

Mama totiž nemusela ani myši či potkany. Ani pavúky či hady. „Môžeš ho mať na kuchynskej linke.“

„Prestaň, Izabela!“ striasla sa mama. „Viem, že je to trochu blbé, ale krysy sú inak milé zvieratká, len ja nedokážem... Ani len v obývacej izbe. Takže preto musí ísť k tebe do izby. Ved' ty máš predsa rada aj potkany, všakže?“

Izabela si povzdychla. Bola to pravda, že v obchode so zvieratkami ju potkany vždy priťahovali. Milovala všetky zvieratá. Aj potkany s ich žiarivými, bystrými očkami a na rozdiel od mamy jej neprekážali ani ich nahé, ružové chvostíky. To však vonkoncom neznamená, že si ho nastáhuje do izby!

„Ahoj, Izabela! To je úžasné!“

Katka dobehla ku dverám, teta Lucia za ňou ledva stíhala. Izabela sa pokúšala vyčariť na tvári úsmev, že sa na ne akože teší. Mama jej povedala, že voči Katke to nie je fér, pretože ona nemá na výber a nie je to bohviečo byť dva týždne cez letné prázdniny bez mamy a kamarátov. Izabela neochotne pripustila, že na tom niečo bude, a sľúbila, že bude milá.

„Izabela, to je tvoj psík? Ty máš ale šťastie, je nádherný!“ Katka si kľakla, aby sa zoznámila s Garou, ktorá sa skrývala za Izabelou.

„Ako sa volá?“

„Gara,“ odvetila Izabela a zrazu sa pri Katke cítila lepšie. Má skrátka dobrý vkus na psov.

Všetci zaspali

„Aká je krásna!“ štebotala ďalej Katka a načiahla smerom k fenke ruku, aby ju očuchala.

Gara prešla jazykom Katke prsty a zanietene potiahla nosom. Dievča voňalo ako Izabela a aj hlas malo podobný. Pôsobilo vlúdne a sympaticky.

